

Pobresa

La pobresa ronda arreu del món
des de parcs fins a balcons,
però la gent no li dona emocions.

Un dia gris i negre,
una persona surt al carrer,
miro rere el vidre
i a la vorera s'asseu ell.

El got presideix d'avant d'ell
un pobre més al carrer,
i ningú li diu res.

La gent és tan cruel
que potser no pensen
que al cap d'un mes
els hi podrà passar a ells.

Dia rere dia
persones diuen adéu a la seva família
per marxar i trobar una nova vida

Mar Riera

Una pregunta per la humanitat

Qui som, d'on venim?

Per què existim?

Un enigma, difícil de resoldre.

Una pregunta, difícil de respondre.

Ni la màquina més perfecta,

ni la ment més prodigiosa,

tindrà mai la resposta.

Suposo que, sempre, la humanitat
creixerà amb aquest qüestionament
que ens perfora la ment.

Potser venim els micos,
potser del ``Big Bang``,
o també d'Adam i Eva,
que diuen que són els primers humans.

S'acaba el poema,
i encara no he aconseguit,
desemboirar aquest neguit
que em té embogit.

Oriol Autet Bruch

Els somnis

Els somnis existeixen,
estan presents en nosaltres
però per poder-los realitzar
els has d'anar a buscar.

Estan en un petit racó de la nostra ment,
els pensem en un precís moment,
coses que ens fan il·lusió
i que gaudirem amb emoció.

Alguns somnis es perden pel camí
ens rendim i no podem seguir,
però uns altres els arribem a complir
seguint el nostre instint.

Tant si els aconseguim com si no,
hem de seguir la nostra decisió
de continuar amb el que ens agradi,
i no deixar mai que ningú ens ho espatlli.

Xènia Rodriguez

Això es el que passa quan ets un semàfor

Estic molt content, avui he sortit de la fàbrica de semàfors. He escoltat que el meu destí serà una ciutat que es diu Barcelona, quan he sentit que anava a Barcelona m'he il·lusionat perquè molts amics meus han anat allà. Des de petit he somiat amb anar a una ciutat gran com Barcelona o Girona. En el fons el que em feia il·lusió era sortir d'aquella fàbrica per sempre.

Un cop dins el camió, uns amics i jo hem hagut de fer un llarg viatge fins a Barcelona i, un cop allà, ens han separat i ens han posat en cotxes diferents, a mi m'han portat a substituir un semàfor vell.

Ara tothom em mira i parla sobre mi, em sento important perquè la feina d'un semàfor és important, sense els semàfors tothom xocaria i es faria el caos a la ciutat.

Ja han passat uns dies, la gent ja no parla de mi, a vegades ni em miren, creuen en vermell, fins i tot un nen de dos anys ho fa millor que la gent gran, és una falta de respecte, si et diuen que es passa en verd tu passaràs en verd no? Doncs una cosa tan simple com aquesta la gent se la passa per la barretina.

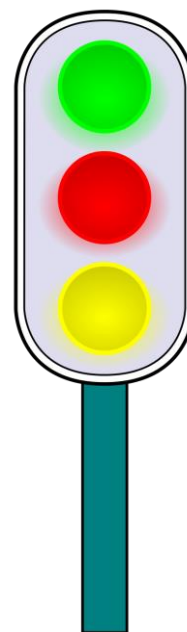
L'altre dia, va passar una cosa molt tràgica, una noia anava amb el mòbil, va creuar i no va veure que estava vermell, en aquell precís moment va passar un cotxe que acabava de girar, vaig tancar els ulls i vaig sentir la gent cridar:

- Vigila, vigila!!

De cop es va sentir un soroll molt fort, no volia obrir els ulls. Vaig sentir una ambulància, vaig obrir els ulls, la noia estava al terra i el senyor que conduïa el cotxe estava mirant si es trobava bé. L'ambulància va arribar i es va endur la noia.

Ara la gent del barri em respecta perquè no vol veure més coses tràgiques.

Sempre heu de mirar els semàfors i respectar-los!

Bruna Lázaro

La pluja negra

Hi havia una vegada una noia i un noi amb la seva família que vivien a Àfrica a un país molt gran, estaven a un poble molt petit a prop de la costa.

Un dia tota la família va anar a dinar a un restaurant, quan estaven menjant les postres van escoltar un soroll molt fort, era un bombardeig a casa dels veïns, per uns quants segons tots els que estaven al restaurant van entrar en shock, quan van arribar al lloc on va caure la bomba, van plorar per la pèrdua dels seus veïns. Al cap de cinc minuts van caure quatre bombes més, es van refugiar tots a les seves cases, dues de les quatre bombes van caure a les teulades de les cases, i les altres dues van caure al costat d'una persona, tothom va entrar en pànic.

Després d'una setmana, els pares els van dir que tenien deu minuts per recollir les seves coses perquè havien de marxar per anar a un altre país per ser feliços.

Al sortir de casa seva, un home amb una arma, els hi va apuntar i els hi va dir que li donessin les seves coses. De sobte, l'home va disparar i li va donar al pare que va morir a l'instant; els dos nens i la dona van començar a plorar, van seguir el camí fins arribar al desert, es van trobar un grup de persones i es van ficar en el grup. Al cap de 2 hores un grup d'homes els hi van agafar i els van posar a tots a la presó, els van torturar, alguns van morir perquè els mataven si no feien el que tocava, algunes famílies pagaven molts diners perquè sortissin vius, els que sortien anaven amb un camió fins a la costa.

Els nens i la mare van pujar a una balsa que es deia pastera, els van donar una brúixola i van anar cap a una altra vida. Al cap de poca estona va caure la nit, va començar a fer molt temps, hi havia moltes ones, aleshores una onada gegant va caure a sobre d'ells i la pastera es va enfonsar, quasi la meitat dels passatgers van morir i una d'aquelles persones era el nen petit de quatre anys. Després de dues hores esperant, va venir un vaixell per rescatar la gent viva, la mare i la noia van plorar per la por i perquè havia mort el nen petitó.

Quan estaven al vaixell els va donar menjar i una manta per tapar-se, al cap de tres dies van arribar a Europa. Tothom que hi havia al vaixell va plorar i cridar d'alegria i, a l'arribar al port, els van posar un altre cop a la presó, però la nena no perquè era menor d'edat.

Al cap de vint-i-cinc anys la nena va aconseguir els seus papers i tenia treball de mestra de parvulari. En aquell moment es va enrecordar de tot el que li va passar. La seva mare va morir cinc mesos després. La noia va morir de vella als setanta-cinc anys, així tota la família es va tornar a unir... però al cel.